

גיליון ג' (י"ז) • תשרי ה'תש"ע = 770 בית משיח • לויבאוויטש שבלויבאוויטש • פנימי

גיליון מיוחד להעצמת השייכות, הדבקות וההתמסרות
לכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

האמיתית

והשלימה על ידי משיח צדקנו,

ולא עוד אלא שהקב"ה שמח למלא רצונם של בני ישראל, עד כדי כך, שכאשר שואלים "מאי עבד קוב"ה בהיהא שעתא", המענה הוא: "קא חייד ואמר נצחוני בני נצחוני", היינו, שהקב"ה שמח על כך שבני ישראל נותנים לו עצה ופסק דין לסיים את הגלות הארוך (לאחרי שכבר "כלו כל הקיצין") ולהביא את הגאולה האמיתית והשלימה".

(ברכה כללית ערב יום כיפור ה'תשנ"ב. בלתי מוגה)

וכאשר כל בני ישראל, אנשים נשים וטף, נמצאים במעמד ומצב של רצון

ותשוקה וצפי' לביאת המשיח, – ובפרט שבאיזה מעמד ומצב שיהיו מונחים, ובאיזה ענין שיהיו עסוקים במעשה דיבור ומחשבה, הרי, רצונם האמיתי והפנימי הוא כדבעי (כפסק דין הרמב"ם), כולל גם בנוגע להרצון והתשוקה והצפי' לביאת המשיח –

בודאי שהקב"ה ממלא את רצונם של בני ישראל – להביא את הגאולה

דבר מלכות

ביסוים נדירים מכ"ק אדמו"ר שליט"א

סיפרתי לך על אותו בחור שעמד בצומת גורלית בחייו, בהתלבטות קשה בין שתי דרכים שהיו פתוחות בפניו. וברגע של אמת, הוא נעמד מול הרבי והביע בלבו את משאלתו "רבי, תכוון אותי לצעד הנכון, לצעד שיעזור לי להיות חסיד שלך". והרבי מצא את הדרך לענות, וכעבור זמן קצר קיבל אותו בחור בצורה פלאית הדרכה ברורה מהרבי.

לאותו בחור היה רבי. רבי אליו מתקשר ומתמסר. רבי שאפשר לעמוד בפניו ולהצהיר אני רוצה להיות חסיד שלך. אצל אותו בחור האירה הנשמה, לב הבן הנאמן שזוכר את האב ויודע שהוא ודאי נמצא אתו.

רגע זה כפי שהיה לאותו בחור, זהו רגע של יחידות, התקשרות היחידה של החסיד ביחידה של הרבי. ואני ואתה צריכים לזמן לעצמנו את הרגעים האלו. למצוא בכל החודש הזה רגע אחד לעמוד מול הרבי פנים בפנים, להיכנס אל הרבי ליחידות.

לעמוד מול הרבי ולדעת להודות לו על העבר, על הסייעתא דשמיא שליוותה אותך במשך השנה האחרונה. לעמוד מול הרבי ולבקש על העתיד, לבקש שיוכה אותנו ללכת מחיל אל חיל בלימוד החסידות ודרכי החסידות. רגע אחד לעצור ולהתבונן ולהחדיר בקרבנו את הידיעה שהנה הנה נפתחת הדלת ומשיח צדקנו נכנס לבית הכנסת ובית מדרש זה. רגע של נאמנות לרבי, להצהיר "רבי, אני רוצה להיות חסיד שלך".

בעבר הרבי היה מקבל ליחידות פרטית בחדרו הקי. משנת תשמ"ב ואילך הנהיג הרבי את הסדר של יחידות כללית בזאל הגדול. באותה תקופה אמר הרבי ש"כנהוג, הרי ההתוועדות הוא יחידות..."

בשיחת ב' ניסן תשמ"ח אמר הרבי שמשיח ענינו יחידה, וכאשר יהודי מכריז "יחי המלך" ומתקשר עם מלך המשיח, הרי זו התקשרות של יחידה ביחידה, התקשרות ניצוץ משיח שבכל אחד במשיח הכללי. נוכל להבין מכאן שהרגע בו מכריזים את הכרזת הקודש "יחיי" בפני הרבי, זהו רגע שהתנועה אצלנו צריכה להיות כברגע של יחידות ממש "יחידה" עם "יחידה".

נודעתי ש"ועד חיילי בית דוד" יוציא בעז"ה לקראת שבת זו חוברת על היחידות, נעיין בה בעז"ה ונכיר את הנושא יותר מקרוב, ונזכה להיכנס אל הרבי...

דיברנו על כניסה ליחידות, ומיד מצטיירת בראש התמונה של היחידות האמיתית והשלימה, כל ישראל בקודש הקדשים מתוועדים יחד עם מלכנו משיחנו ועם "הקב"ה בעצמו, אבל לא כפי שהוא "אויבערשטער" – מובדל למעלה (בגלוי), אלא דוקא כפי שהוא נמצא בגלוי למטה ביחד עם כל יהודי" (עיין ברכת עריוכ"פ תשנ"ב, כל התיאורים הנפלאים...).

לא גמרתי מענדי, עוד נתדבר בעז"ה...

מלכות

– בהמשך לדברי במכתב הקודם שנקטע באמצעו –

א חסידישע דערהער

דברים שבלב תמים

דיברנו על הגוף והנשמה. כתבתי שכשאנו נמצאים כעת בחודש תשרי ב-770, ישנו הגוף של החודש, הם הזמנים שבמחיצת הרבי מלך המשיח שליט"א, וישנה הנשמה, היא הביטחון והוודאות שהרבי בודאי נמצא אתנו ממש, הרצון העמוק בכל חסיד לקבל מלכותו עלינו ולהתקשר עמו, הביטחון הגמור שתיכף ומיד הרבי מתגלה וגואל אותנו, שלכן כל העיניים נשאות למקומו של הרבי מחכים לרגע המיוחל, **ממקומך מלכנו תופיע**.

ואמרנו שמי שמסתכל בעיניים של גוף הוא רואה רק גוף, לא מבין ולא מתחבר. הוא מתפלא למה הם מרימים את העיניים ועל מה הם מסתכלים, מה הם חושבים שהם רואים. אילו היתה לו שייכות והשגה בנשמה של הענין, היה מבין שהעיניים האלה הם ה"עיניך יונים" ששלמה המלך כתב עליהם, העיניים שמנסות לבקוע את ההעלם וההסתה, לחדור את המסך שירד עלינו ומסתיר מאתנו את הרבי. העיניים שכלות ומצפות לישועה, מחכות לרגע שיזכו לראות.

סיפרתי לך על אותו בחור שהיה ב-770 עם אחיו הצעיר, הדרך אותו במהלך החודש, ובעת ברכת הכהנים שמעתי אותו מסביר לאחיו שהרגעים שהטליתות פרושות על גבי כל 770 הם מהרגעים המרגשים ביותר במשך החודש. כמה גיחכת כשמעתי את הסיפור, הבנת שהנקודה נשכחה כאן לגמרי. הנשמה של כל החודש הזה – הרבי. מתרגשים רק ממה שיכולים לראות בעינים, מהטליתות הפרושות...

[לכן גם כה צורם לי לראות בחורים המגיעים להתוועדות של הרבי ומבררים על שעת סיום ההתוועדות, כאילו היה זה טקס התייחדות עם הרבי שאנו מחליטים מתי הוא מתחיל ומתי הוא מסתיים. שאלה זו מעידה על הסתכלות חיזונית השוכחת לגמרי מהנשמה של הענין, ההתוועדות היא של הרבי והוא זה שיודע מתי היא תסתיים.

אלא אם כן הוא התכוון לשאול עד מתי אני אעמוד בהתוועדות, ומתי אני אחליט ללכת לנוח. ואז אענה לו שאעמוד עד שהרבי יתגלה, ואם חלילה יתעכב, אז עד שנשמתי תכלה...]

זו הנקודה שחשוב לזכור, יש רבי ב-770 הזה, יש רבי בחודש הזה, ואילו באנו. בכל החוויות והריגושים שנעבור משך החודש, נזכור ותאיר אצלנו הנקודה האמיתית.

ביום רבי'נס אין 'חידר'

הכוונה והדרכה מכ"ק אדמו"ר שליט"א

מעלתה הכי גדולה של ישיבת תו"ת

אף שכמובן, אין הכרח לומר לו תיכף שכוונתם לזמן ארוך ביותר. וכדאי הי, כדי שיתקבל אצלו הענין בנקל יותר, שיקשרו בזה איזה ענין של רוממות, היינו אם בהעברה לכתה יותר עליונה, או ע"י איזה הוספה בהשפעה על התלמידים הקטנים ממנו בגיל וכו'.

ומובן, אשר אין לדמות אופני הלימוד וההנהגה בישיבת תו"ת ומעלתם הכי גדולה על הלימוד בב"י למלאכה. ופשוט ג"כ, שהרבה יכולים לסייע בזה, ואולי גם בחלק עיקרי, שיחליט בנו כנ"ל – החברים שלו בהישיבה. ומרז"ל הרבה למד[ת] מרבתי ומחברי יותר – גם בזה שייך הוא, כנראה במוחש.

לפנינו קטע ממוכתב כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א – ב"פרסום ראשון" – מיום ט"ו תמוז תשי"ד, בו כותב לא' החסידים אודות אופן ההנהגה עם א' מתלמידי התמימים:

במ"ש אודות . . . שי, הרי ידועה שיטתי מאז, וע"פ ששמעתי וראיתי הנהגת והוראת כ"ק מו"ח אדמו"ר, שבדרכי נועם וע"י התקרבות פועלים הרבה יותר ובהקדם יותר, מאשר ע"י הקו השני, ולדעתי ה"ה גם בנוגע ל... שצריך הוא להתדבר עם הנהלת הישיבה, שתשפיע עליו בדרכים הנ"ל ולפעול שישאר ללמוד בישיבת תו"ת בלוד עוד משך זמן.

השה"ה בחצרות קודשינו

מתבי חסידים

המושך יומן תשרי תשכ"א • ממוכתבי הרה"ח ר' משה סלונים ע"ה ששלח למושפחתו • מתפרסם כאן לראשונה

ימים הסמוכים ליוהכ"פ

לילות ג' וד' (ו' וז' תשרי) היו לילי יחידות.

בליל ג' (ו' תשרי) התחילו היחידויות בשעה שמונה, ב-9:30 יצא אדמו"ר שליט"א למעריב ולאחמ"כ נמשכו היחידויות עד 4:30 בלילה. נכנסו כ-38 איש, אחרי היחידות אמרו רבים מהאורחים 'לחיים' והיתה אורה מיוחדת במינה.

בליל ד' (ז' תשרי) נכנסו שאר האורחים, גם אז התחילו היחידויות בשמונה ונסתיימו ב-9:30 בבוקר, ראשון נכנס (הרב) ראובן דונין ואחריו יצא אדמו"ר שליט"א למעריב ואח"כ נכנסו ליחידות שאר האורחים, (הרב) שלמה מיידנצ'יק נכנס ב-8:30 ויצא ב-9:30.

יום ה' (ח' תשרי). אדמו"ר שליט"א נסע לאוהל חזר ב-6:15 ואז התפללו מנחה.

עריוהכ"פ ויוהכ"פ

יום ו' (ט' תשרי). היום בשעה 6:15 יצא אדמו"ר שליט"א עם התרנגול בידו. אחרי השחיטה כיסה אד"ש את הדם. בשחרית בזמן הקדיש שלפני "הודו" הוריד אד"ש את הרצועה של התפילין מהאצבע ומכף ידו ואחרי הקדיש החזירו בחזרה, כל כמה זמן ממשש בקשר של התפילין של ראש לפעמים ע"י הטלית ולעיתים רחוקות יותר שם את ידיו מתחת לטלית וממשש. כמובן גם תפילין של ראש גופא הוא ממשש כשאומר "אות על ידיך" וכו' ו"באשרי" במילים "פותח את ידיך" שם ידו על ש"י ואח"כ על ש"ר ומנשק את ידו. אחרי חזרת הש"ץ דיפדף אד"ש בסידורו ל"אשרי" ובמילא לא אמרו א"מ, אעפ"י שאם יוהכ"פ חל בשבת יש דיעות שאומרים בשחרית של ערב יוהכ"פ א"מ. אחרי שחרית חילק אדמו"ר שליט"א לעקאח ואמר לי "חתימה וגמר חתימה טובה" בקשתי בשביל עזרא ליפש ונתן לי ואמר שוב חתימה וכו'.

בשעה 1:30 יצא אד"ש לברכה הראשונה מנחה ב-3:00 למנחה נכנס אד"ש עם שקיק מלאה מטבעות ושם בכל קערה שהיה מונחת על השולחן מטבע או כמה מטבעות. אחרי מנחה חזר על אותו נוסח כמעט של הברכה הראשונה, בסוף כשאמר ע"י משיח צדקנו, בכה.

אחרי הברכה חילק אדמו"ר שליט"א לעקאח לאלה שלא קיבלו, כשהלך אד"ש לביתו הלך עד לפני הדלת הראשית של 770 ואז שאל את א' העומדים אם ישנם עוד קערות ונכנס שוב לחדרו ויצא עם שקיק ונתן לתוך הקערות והלך לביתו. בהליכתו קרע את השקית לחתיכות

ואנו אכלנו מהר סעודה מפסקת וחזרנו לתפוס מקום לברכת הבנים, כאשר חזר אד"ש מביתו בשעה 6:00 היה כבר מלא עד אפס מקום, אד"ש נכנס לחדרו ושהה שם כרבע שעה, אח"כ יצא מחדרו פניו היו מכוסים בטלית והתחיל בברכה יברכך וכו' אח"כ אמר עוד ברכה קצרה. מיד לאחמ"כ ירדנו לכל נדרי, אד"ש אמר קצת תהילים אח"כ אמר הקאפיטלאך שאומרים קודם כל נדרי, אח"כ אד"ש ניגש לימינו של החזן והחזיק את הס"ת הקטן (כמדומני שרש"ל עמד בינו לחזן) וכך עמד עד קבלת שבת אח"כ חזר למקומו כשאמרו "כי אנו עמך" נגנו את הניגון וכן כשאמרו "רחמנא דעני" ניגנו. אחרי מעריב נשאר אד"ש במקומו ואמר עם הציבור את כל הספר תהילים.

לשחרית נכנס ב-10:00 לשחרית, במפטיר לא עולה אדמו"ר שליט"א כי עולה לימפטיר יונה, וחודקוב עלה למפטיר. בשחרית בכורעים נופל אד"ש לפני שהחזן אומר והכהנים, בדרך כלל מחזיק ארבע ציציותו בין אצבעותיו. כשהחזן נופל מסתכל עליו אד"ש. בזמן שהחזן אומר את העשרה הרוגי מלכות' אומר אדמו"ר שליט"א תהילים. כשניגנו "מראה כהן" עשה אד"ש עם הראש שימשיכו לשרי, גם בשחרית שרו את "האדרת והאמונה" השני שבחזרת הש"ץ, וכן את "כי אנו עמך". לברכת כהנים מטה אד"ש את ראשו כרגיל, מוסף נגמר ב-4:00 לערך, ונכנס למנחה ב-5:00. אד"ש חזר עם טלית על הכתפיים וכובע לראשו (לא כבשנה שעברה שאחרי נעילה הביא הריליג את הכובע לאד"ש), כשהגיע למקומו הניח את הכובע על הסטנדער אחרי קריאת התורה אמר אדמו"ר שליט"א את מפטיר יונה.

במנחה ונעילה כמה שאפשר היה לראות את אד"ש היה ניכר שהוא בוכה, כשאמרו "שערי שמים פתח" ראו בבירור שהוא בוכה וכן כששרו "כי אנו עמך". לפני סוף נעילה ראו איך שאדמו"ר שליט"א נשען על הסטנדער מכוסה עם הטלית, וכנראה בוכה. לפני שאמרו 'אבינו מלכנו' התחיל בעצמו את הניגון של א"מ ואד"ש עשה עם ראשו משך זמן. אחרי נעילה כשאמרו קדיש לפני יתקבלי עשה אד"ש עם ידו התחיל לנגן את הימארש נפוליון' כששרו את המארש בפעם השלישית הסתובב אד"ש אל הקהל ועודד עם ידיו וכולם נעתקו ממקומותיהם (בשנה שעברה עודד הרבה יותר חזק). אחרי נעילה אמר את הקאפיטלאך, מעריב, הבדלה, וכשעה אחרי הבדלה יצא לקידוש לבנה ואח"כ הלך לביתו, וכשחזר עלו למעלה אל הסעודה, הבחורים שהצטופפו מסביב אמרו 'לחיים', ואדמו"ר שליט"א אמר גם 'לחיים' על וודקה אחרי הדגים, ובסיום הסעודה.

לפנינו קטעי יחידות של אברך משכונת קראון-הייטס אצל כ"ק אדמו"ר שליט"א • זמני כניסתו ליחידות המופיעים כאן הם משנת תשל"א עד שנת תש"מ אחר שקיבל תפקיד כמושפיע בשיבה

בפתח הדברים מן הראוי להעיר: דברים נפלאים בעבודת ה' ניתן להפיק לפועל מהיחידויות הפרטיות. אלא, שחשוב לזכור, שלפעמים חלק מן הדברים אינם בגדר הוראה לרבים, והם הופנו לשואל בלבד. וכפי שעולה מדברי כ"ק אד"ש בכמה הזדמנויות ש"מענה לאחד אין בה הוראה לשני"; "כיון שע"פ רוב זהו תלוי בתנאי חיי היחיד, תכונות נפשו". ועוד: ש"ווי מען פרעגט - אַזוי ענטפערט מען" [=כפי ששואלים כך עונים].

הסדר הנהוג כאשר נכנסו ליחידות, שכותבים פתק ובו פירוט המצב בגשמיות ורוחניות ושאלות שונות, מגישים את הפתק לכ"ק אדמו"ר שליט"א בעת הכניסה ליחידות ועל הנכתב בפתק זה הרבי משיב.

יחידות בכ"ד מנחם אב תשל"א

כתב, בין היתר, שמתעייף בעת הלימוד. כמו"כ ביקש עצה ע"ד סילוק מחשבות זרות. ע"כ השיב הרבי:

"... זאלסט מצליח זיין אין לערנען נגלה און חסידות, און אויסוואקסן א חסיד ירא שמים (ולמדן?) און וועסט זיין א מתמיד.

פון די סגולות אויף דעם [לסילוק מח"ז] איז, לערנען חת"ת, און אין די ימי החול געבן א פאר פרוטות, פאר'ן דאוונען, אויף צדקה.

דו זאלסט האבן הצלחה אין אלע זאכן.

און דאס וואס דו ווערסט פארמאטערט, איז די עצה צו לערנען מיט א חבר. זאלסט זאגן דיין ראש ישיבה אדער דיין הנהלה זיי זאלן דיר געפינען א חבר.

עס מוז ניט זיין דער זעלבער חבר פאר נגלה און חסידות, נאר עס קען זיין איינער פאר נגלה און א צווייטער פאר חסידות.

און ביז זיי געפינען א חבר, זאלסטו לערנען אויפן קול. אפילו בשעת דו טראכסט, זאלסטו טראכטן אויפן קול, 'ויגעת ומצאת'.

זאלסט מצליח זיין אין אלצדינג, לשנה טובה ומתוקה. לשנה טובה תכתבו ותחתמו".

[= שתצליח בלימוד הנגלה והחסידות, ותגדל להיות חסיד ירא שמים (ולמדן?) ותהי' מתמיד.

מהסגולות לזה [לסילוק מחשבות זרות] הוא, ללמוד חת"ת, ובימות החול לתת כמה פרוטות, לפני התפילה, לצדקה.

שתהי' לך הצלחה בכל הענינים.

וזה שאתה מתעייף, העצה (לכך) ללמוד עם חבר. תאמר לראש הישיבה שלך או להנהלה שלך שימצאו עבורך חבר.

לא מוכרח אותו חבר לנגלה ולחסידות. אפשרי אחד לנגלה ושני לחסידות.

ועד שימצאו עבורך חבר, תלמד בקול, אפילו בשעה שאתה חושב תחשוב בקול (בדיבור), ויגעת ומצאת.

שתצליח בכל. לשנה טובה ומתוקה. לשנה טובה תכתבו ותחתמו].

יחידות בכ"ד מנחם אב תשל"ב

כתב, בין היתר, שהתבוננותו בעת התפילה אינה עדינה, אלא מגושמת

(לפי ערך) ועוד כמה ענינים. הרבי השיב:

"זאלסט זיך פירן די מנהגי יום הולדת. זאלסט האבן הצלחה'דיקע יאר בלימוד הנגלה ובלימוד החסידות און מקיים זיין מצות בהידור. דו זאלסט זיין א חסיד ירא שמים ולמדן, און דער אויבערשטער זאל ממלא זיין משאלות לבבך לטובה.

דאס וואס דו שרייבסט וועגן מתבונן זיין, וואס דו נעמסט דאס מגושמ'דיק, איז דורך טראכטן צו ביסלעך, וועט דאס ווערן איידעלעך. עס איז בעסער פון נישט מתבונן זיין אין גאנצן.

און דאס וואס דו שרייבסט וועגן אנהייבן לייגן תפילין דר"ת, איז דאס א גלייכע זאך.

און וועגן דיין ברודער פארן אויף שליחות [שליחות המל"ח] איז דאס א גלייכע זאך, ווי מען האט גערעט נעכטן ער זאל פרעגן רשות ההנהלה".

[= תנהג במנהגי יום הולדת. שתהי' לך שנה מוצלחת בלימוד הנגלה ובלימוד החסידות וקיום מצות בהידור. שתהי' חסיד ירא שמים ולמדן, והקב"ה ימלא משאלות לבבך לטובה.

זה שאתה כותב בנוגע להתבוננות, שאתה 'לוקח' את זה בהגשמה. על ידי שתחשוב (תתבונן) לאט יותר, זה יעשה (במשך הזמן) עדין יותר. זה יותר טוב מאשר לא להתבונן כלל.

וזה שאתה כותב בנוגע להתחיל להניח תפילין דר"ת, זה דבר נכון.

ובנוגע לנסיעת אחיד לשליחות [שליחות המל"ח] זה דבר נכון. כפי שדובר אתמול שיבקש את רשות ההנהלה].

וזה שאתה מתעייף, העצה (לכך) ללמוד עם חבר. תאמר לראש הישיבה שלך או להנהלה שלך שימצאו עבורך חבר. לא מוכרח אותו חבר לנגלה ולחסידות. אפשרי אחד לנגלה ושני לחסידות

יחידות בשנת תשל"ג

כתב, בין היתר, בנוגע למקום לימודיך; בנוגע להידור בקיום המצוות, ובנוגע ל'יגעת ומצאת' שאינו מבין הפירוש - הכוונה בזה.

[לאחר שדיבר בנוגע ליום הולדתו ובירכו בקשר לכך] השיב הרבי:

"זאלסט האבן הצלחה אין אלצדינג וואס דו שרייבסט.

דאס וואס דו פרעגסט וואו צו ממשיך זיין לערנען, צי אין . . אדער אין אן אנדער פלאץ אדער וואו עס זאל ניט זיין. זאלסטו פרעגן דיין ראש ישיבה אדער דיין משפיע, אדער ביידעמען צוזאמען.

דאס וואס דו שרייבסט אז דו פארשטייסט ניט וואס מיינט מהדר זיין במצות, פארשטיי איך ניט וואס דו פארשטייסט ניט מקיים זיין מצות בהידור.

און דאס וואס דו פארשטייסט נישט, וואס הייסט 'יגעת ומצאת', אז דו וועסט לערנען א שעה איבעריק, וועסטו זען צי עס וועט זיין גרינגער אדער שווערער.

אבער דאס איז (מסתמא) 'לפילפולא בעלמא'. בנוגע למעשה זאלסטו לערנען איבעריק א שעה, אדער א האלבע, אדער א פערטל, צו טאן מיט זיך אדער מיטן נפש הבהמית, און זאלסט מהדר זיין במצות און עס וועט זיין יגעת ומצאת.

דו זאלסט לערנען מיט התמדה ושקידה, דער טאטע און מאמע זאלן האבן א סאך נחת פון דיר, און זאלסט זיין א חסיד ירא שמים ולמדן.

דו זאלסט האבן א געזונטן און א פריילעכן יאר".

[= שתהי' לך הצלחה בכל מה שאתה כותב.

זה שאתה שואל היכן להמשיך ללמוד ב. . או במקום אחר או בכל

דער אויבערשטער זאל ממלא זיין משאלות לבבך לטובה אין אלצדינג וואס דו שרייבסט, און זאלסט זיין א חסיד, ירא שמים און א למדן, און האבן הצלחה אין . . בהפצת היהדות ובפרט המעינות ובשמחה וטוב לבב [כאן הפסיק אד"ש מעט הביט על הבחור, ואמר בהדגשה:] און מיט חיות."

[=זוה שאתה שואל בנוגע לימשיקה... ישנו כלל ש"אל תפרוש מן הציבור".

היות ונקבע סדר אצל תלמידים ואצל תלמידי התמימים, לא צריך להיות (לנהוג) אחרת.

ובנוגע 'להתחמם'. לא צריכים להגיע לכאלה דרכים 'חומריות' (או 'גשמיות') ישנן דרכים נעלות יותר להתחמם. כמו "הלא כה דברי כאש", ובפרט פנימיות התורה ולא צריכים להגיע לדרכים של 'משקה'.

זוה שאתה כותב בנוגע לא ליהנות מגשמיות, זה (אפשרי) רק באם אתה 'אוחז' בזה, אבל שלא יפריע לבריאות הגוף.

בפרט במקום שאתה לומד, שמסתכלים עליך, צריך אתה ללמוד בהתמדה ושקידה, בלא הפרעה לבריאות הגוף.

אפילו (כשהמדובר) במאכלים שיש בהם הנאה, ואתה רוצה לאכול (מאכלים) אחרים, שיכולים להפריע לגוף – אל תעשה כך.

איך שלא יהי, באם זה ספק אם יפריע לגוף, שלא תעשה כך.

שהקב"ה ימלא משאלות לבבך לטובה בכל מה שאתה כותב, ושתהי חסיד, ירא שמים ולמדן, ויהי לך הצלחה ב. . בהפצת היהדות ובפרט המעינות ובשמחה וטוב לבב [כאן הפסיק אד"ש מעט, הביט על הבחור, ואמר בהדגשה:] ומתוך חיות].

יחידות באיסרו חג הסוכות תשל"ז

כתב, בין היתר, שמרגיש שהוא 'מחזיק מעצמו', וכן בנוגע לימרה שחורה'.

הרבי השיב:

"אזוי ווי דו שרייבסט, אז דו האלסט פון זיך, איז "מתוך שלא לשמה בא לשמה", זאלסטו האלטן פון זיך, און מצד דעם זיצן און לערנען

מער, און מהדר זיין במצוות מער, און משפיע זיין מער.

און זאלסט זעהן אז דיינע מושפעים ומודרכים זאלן אויך האלטן פון דיר, ווייל "מתוך שלא לשמה בא לשמה".

און מען דארף ניט זיין קיין 'מרה שחורה'.

און דורך דעם וואס דו וועסט טאן מיט דיינע מושפעים ומודרכים, וועט זיין "מאיר עיני שניהם הוי", אדער ווי דער לשון "ומתלמידי יותר מכולם".

[=היות ואתה כותב שאתה 'מחזיק מעצמך' הרי ש"מתוך שלא לשמה בא לשמה". (אכן) 'יתחזיק מעצמך', ומצד זה תשב ותלמד יותר ותהדר במצוות יותר ותשפיע יותר.

ותראה שגם המושפעים והמודרכים שלך יחזיקו ממך, היות "ומתוך שלא לשמה בא לשמה".

ולא צריך להיות ב'מרה שחורה'.

ועי"ז שתעסוק עם המושפעים והמודרכים שלך, יהי "מאיר עיני שניהם הוי" או כפי הלשון "ומתלמידי יותר מכולם".]

יחידות ב"א שבט תש"מ

כתב, בין היתר, שלאחר כל היחידויות הנ"ל אינו רואה בעצמו שינוי ממשי וזה גורם לו לייאוש.

הרבי השיב:

" . דער אויבערשטער זאל דיר העלפן.

און דאס וואס דו ווערסט מיואש, איז דאס היפך כללי יסודי התורה ומצוות.

און דאס וואס דער אויבערשטער טוט אזוי, איז ווי מען האט נעכטן

מקום

שלא יהי, תשאל על כך

את ראש ישיבה או המשפיע שלך, או את שניהם יחד.

זוה שאתה כותב, שאתה לא מבין מה הכוונה להדר במצות, איני מבין מה אתה לא מבין, לקיים מצות בהידור.

וזוה שאתה לא מבין, מה הכוונה 'יגעת ומצאת', כשתלמד שעה נוספת, תראה האם זה (הלימוד) נהי' קל יותר או קשה יותר.

אבל (כל) זה 'לפילפולא בעלמא' (מסתמא). בנוגע למעשה, תלמד – יותר מהרגיל – שעה, חצי שעה או רבע שעה, לעסוק עם עצמך או עם נפש הבהמית. ותהדר במצוות ויהי 'יגעת ומצאת'.

תלמד בהתמדה ושקידה, שלאביך ולאמך יהי הרבה נחת ממך, ושתהי חסיד ירא שמים ולמדן.

שתהי לך שנה בריאה ושמחה].

יחידות מוצאי פסח תשל"ד

כתב בנוגע לנסיעתו לשליחות במסגרת התלמידים השלוחים.

הרבי השיב:

" . זאלסט טאן אין דיין שליחות אין אן אופן, פון "כמופת הייתי לרבים" אין . . און די שטעט שבסביבותי'.

און זיין א דוגמא חיה צו דיינע חברים, און צו די בעלי בתים מיט וועמען דו טרעפסט זיך.

און אין די אלע ענינים וואס דו האסט געהאט הצלחה זאלסטו האבן א סאך מער הצלחה, און זאל זיין אין א אויפן פון מוסיף והולך ואור".

[=תעסוק בשליחותך, באופן של "כמופת הייתי לרבים" ב. . ובערים שבסביבותי, ותהי דוגמא חיה לחבריך ולבעלי הבתים שאיתם אתה נפגש.

ובכל הענינים שהיתה לך הצלחה שתהי לך הצלחה גדולה יותר, ושיהי באופן של מוסיף והולך ואור].

יחידות באיסרו חג הפסח תשל"ה

כתב, בין היתר, בנוגע לשתיית משקה יותר מהשיעור המוגבל. שבאופן אישי מרגיש לפעמים שזקוק לקחת עוד 'לחיים', ע"מ להתחמם יותר באווירה של ההתוועדות. וכן כתב בנוגע ליאתכפאי, לא ליהנות ממאכלים וכו'.

הרבי השיב:

"דאס וואס דו פרעגסט בנוגע 'משקה'... איז פאראן דער כלל פון "אל תפרוש מן הציבור".

אזוי ווי עס איז איינגעשטעלט דער סדר בא תלמידים און בא די תלמידי התמימים, דארף מען ניט זיין אנדערש.

און וועגן 'להתחמם', דארף מען ניט אנקומען צו אזעלכע חומריות'דיקע (אדער זאל זיין גשמיות'דיקע) וועגן, עס זיינען פאראן העכערע וועגן ווי צו אנווארעמען זיך. אזוי ווי "הלא כה דברי כאש" און בפרט פנימיות התורה, און מען דארף ניט אנקומען צו די וועגן פון 'משקה'.

און דאס וואס דו שרייבסט, וועגן לא ליהנות מגשמיות, איז נאר אויב דו האלסט בא דעם, אבער עס זאל ניט שטערן צו בריאות הגוף.

בפרט אין א פלאץ וואו דו לערנסט, וואס מען קוקט אויף דיר, דארפטו לערנען בהתמדה ושקידה, און עס טאר נישט שטערן צו בריאות הגוף.

אפילו אזעלכע מאכלים, וואס עס איז פאראן הנאה, און דו ווילסט עסן אנדערע וואס קען שטערן צום גוף, זאלסטו נישט טאן אזוי.

ווי עס זאל ניט זיין, אויב עס איז א ספק, צי עס וועט שטערן דעם גוף – זאלסטו ניט טאן אזוי.

|| עבודת התפילה בהתלהבות גדולה ||

מספר הרה"ח ר' ראובן הכהן שי' בלאו:

בשנת תשל"ב, בהיכנסי ליחידות, אמר לי הרבי בין היתר:

בנוגע צו דעם וואס דו שרייבסט אז אמאל איז געווען בא דיר עבודת התפילה בהתלהבות גדולה, און איצטער איז ניט אזוי, זאל'סטע לערענן קונטרס התפילה וועט דאס דיר העלפען אין דעם.

[=] בנוגע למה שאתה כותב שפעם היתה עבודת התפילה שלך בהתלהבות גדולה, וכעת זה לא כך, אזי תלמד קונטרס התפילה וזה יעזור לך].

והרי צריכים לידע גם את השקלא וטריא שבדבר – מוכרחים ללמוד גם את הגמרא, ודוקא באריכות, ודוקא בפלפול וכו'.

ויהי רצון, שלימוד התורה שלכם יכלול את כל חלקי התורה. וזה קשור גם עם מילוי רצונו של אדמו"ר הזקן – לימוד כל התורה כולה, שעפ"י מובן, שזהו ענין שיש לו הגבלה. וזאת ניתן לקיים בפועל ע"י לימוד הרמב"ם באופן שמסיימים את כולו מתחילתו ועד סופו.

לימוד התורה למעלה מכל שיעור ומדידה והגבלה!

..ויהי רצון, שתוסיפו בהתמדה ושקידה בשיעורים בתורה, ויתירה מזו – לימוד התורה ללא שום שיעורים, וללא מדידה והגבלה כלשהי!... ועד, שגם כשמתעוררים באמצע השינה, חושבים מיד בלימוד התורה, ויתירה מזו – אפילו בשעת השינה – חולמים על ענין בתורה! כולל גם – פלפול בתורה!...

ויהי רצון, כמדובר כמה פעמים – שתוסיפו עוד יותר בהתמדה ושקידה בפשטות, הן בלימוד נגלה דתורה, והן בלימוד פנימיות התורה, אשר, פנימיות התורה ישנה הן בנוגע לעניני משנה שבתורה, והן בנוגע לענינים שבגמרא, וכמו כן – הן בנוגע לענינים שבתושב"כ והן בנוגע לענינים שבתושבע"פ.

ויתירה מזו, לימוד פנימיות התורה ישנו גם בנוגע לכך, שלכל אחד מכם ניתן הכח לחדש בתורה – "לאפשה לה", ועד לחידוש באופן כזה, שיחול עליו השם ד"תלמיד ותיק", שחידש חידוש אמיתי בתורה.

...ועל דרך זה – כשמביטים על בחור-ישיבה אמיתי – רואים מיד את המציאות האמיתית שלו, מציאות התורה!...

ומציאות-התורה נעשית "כמים לים מכסים" – בנוגע לעולמו, בכל פרטי חייו, בתור תלמיד פרטי במיוחד. ונוסף לזה, הוא משפיע כך גם על חבריו, באופן ד"מהם יראו וכן יעשו!"

... ויהי רצון – שמהדיבור בכל זה יתוסף בלימוד **בפועל**, ובהפצת הלימוד **בפועל** – הן נגלה דתורה והן פנימיות התורה.

והרי ע"י ה"פצו מעיינותיך חוצה" **בפועל ממש** – זוכים לביאת דוד מלכא משיחא, ועד ל"מלכא משיחא", עד ל"משיחא" – תיכף ומיד ממש. וממילא זוכים ללימוד התורה מהקב"ה בעצמו – "תורה חדשה מאתי תצא".

...וממשיכים את היותנו יחד ("ידעם זיין צוזאמען") מתוך שמחה וטוב לבב – בארצנו הקדושה, ושם – בירשולים עיה"ק, ושם גופא – בהר הקדש, שבו היתה לשכת הגזית, שהיא היתה מקומם של לומדי תורה ופוסקי תורה, סנהדרין גדולה".

גערעדט [בהתוועדות י" שבט תש"מ – המעתיק] – בכדי עס זאל זיין "יתרון האור מתוך החושך" און "יתרון החכמה מן הסכלות".

דער אויבערשטער זאל דיר העלפן און זאלסט מצליח זיין אין חינוך".

[=] . . שהקב"ה יעזור לך.

וזה שאתה נכנס לייאוש, זה היפך כללי יסודי התורה והמצוות.

וזה שהקב"ה עושה כך, אז זה – כפי שדובר אתמול – בכדי שיהיה "יתרון האור מן החושך" ו"יתרון החכמה מן הסכלות".

שהקב"ה יעזור לך שתצליח בחינוך].

מוסיף ומעיר האברך הנ"ל: ראה זה פלא, דוקא לאחר יחידות זו, התחלתי להרגיש איך שכל היחידות באים לידי פועל.

|| כשמביטים על בחור-ישיבה אמיתי – רואים מיד את

המציאות האמיתית שלו – מציאות התורה!... ||

קטעים מ"יחידות" לתלמידי הישיבות • אור לבדר"ח מרחשוון ה'תשנ"ב • בלתי מוגה

לימוד כל התורה כולה בפשטות!

...ויהי רצון, שמהדיבור בכל ענינים אלו, יתוסף בכל אחד מתלמידי הישיבות כאן, ובכל אחד מתלמידי הישיבות בכל מקום שהם – שילמדו את כל התורה כולה!

וכהדיוק בזה – שהכוונה **לכל התורה כולה בפשטות!!!**

וממילא, כיון ש"אסתכל באורייתא וברא עלמא", הרי, כשהוא לומד את כל התורה פעולתו היא ג"כ בכל ה"עלמא", הכולל שמים וארץ וכל צבאיהם, שע"י לימודו בתורה, ובפרט . . בענינים הקשורים עם עולם-הזה התחתון, הרי הוא ממשיך תוספת בברכות ה', בכל עניני העולם.

ולכל לראש – בכל הענינים המצטרפים לישיבות שלהם, ובכל המצטרך לתלמידים עצמם, הן בגשמיות והן ברוחניות, בכדי שתהיה להם מנוחת הנפש ומנוחת הגוף, שאז תינתן להם היכולת ללמוד תורה מתוך מנוחה אמיתית.

ובפרט שהמדובר הוא במנוחה כזו, שעוזרת להם ומסייעת להם; ישנה מנוחה הגורמת להרדם... אבל אצלם הרי זה להיפך, שהמנוחה גורמת ומביאה הוספה בעמקות השכל, ובגדלות השכל, וכמו-כן ברחבות השכל, כמדובר כמה פעמים.

...ויהי רצון, שכל אחד מכם יוסיף בלימוד התורה כולה (כנ"ל), החל מקביעת-עתיים בלימוד הרמב"ם – הכולל את כל התורה כולה. וכפי שאדמו"ר הזקן מאריך במעלה הכי גדולה של ידיעת כל דיני התורה כולה, כמדובר כמה פעמים.

אלא שביחד עם זה, ישנם כמה חלקים בתורה, וכולם מוכרחים. וע"י ובדוגמת מה שבי"ברא עלמא" הכולל שמים וארץ, הרי השמים משפיעים בארץ, ודוקא ע"י הארץ מצמיחה פירות, פירות נעימים הנצרכים לכל העולם כולו, ומביאים שמחה וטוב לבב – עדי"ו הוא ג"כ בתורה (ב"אסתכל באורייתא") הכוללת שמים וארץ, שזהו החילוק בין תושב"כ ובתושבע"פ, ובתושבע"פ גופא – בין לימוד המשנה שהיא בלשון קצרה וברורה ולימוד הגמרא, דמכיון שלשון המשנה הוא קצר,

התקשרות היחידה באמצעות יחידות

מאוצרות המלך
כתב-יד-קודש מכ"ק אדמו"ר שליט"א

ד"ר יחיאל, דיאניס ר' פזק. י"ד התקשרות היחידה באמצעות יחידות (אפשר גם בכתב)

מוענה שהוסיף כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א בגוכתי"ק, ע"ג מכתב לא' מאנ"ש מיום י"ג אלול תש"ט, אודות יחידות:

"לעשותם יחידה, ע"י התקשרות היחידה, באמצעות יחידות (אפשר גם בכתב) אצל רבי יחידה, ביחידו של עולם".

א חסידישע פארבריינגען

עם משפיעים בישיבות חב"ד

כדי לתת לשני להרגיש שאני נמצא כאן. כן, צריך להדחק ולהצטופף בין חסידים, אבל אם ההדחקות מביאה אותך לדחוף את השני, אזי במקום להתבטל, אתה רק נהיה יותר מציאות, הישות שלך רק תופסת יותר מקום. (ואמר פעם מישהו, שיש חסידיות בהם הדחיפה היא עניין כשלעצמו – לדחוף את הזולת, אבל בחב"ד אין עניין בדחיפות, הם פשוט באות ממילא...).

היה פעם מקרה ב'עזרת נשים', שאחת שנשארה שם במשך כל ליל יום כיפור על מנת לתפוס מקום לעיצומו של יום, ביקשה בבוקר מחברתה לשמור לה על המקום לאיזה רגעים שצריכה ללכת, ובדיוק אז נכנסה אחת מצרפת, ובלי הרבה שאלות התיישבה על המקום. כשחזרה הי'מוחזקת' על המקום, כבר לא היה עם מי לדבר, וכשינסתה להקים אותה, קבלה מהיושבת אגרוף בבטנה והתעלפה. מאמצי 'הצלה' להעירה עלו בתוהו, והיא הובהלה לבית הרפואה.

כשנודע על כך לרבי, ביקש למסור לאשה מצרפת שתלך לבית הרפואה על מנת לבקש ממנה מחילה, ותחזור ל-770 להודיע על כך לרבי. הרבי הוסיף שהוא לא ירד לתפילה עד שתחזור. התפילה התעכבה כשעה (!) עד שהיא חזרה, ובמוצאי הצום קרא לה הריל"ג והורה לה לנסוע חזרה לביתה...

לא בכאלה דחיפות מדובר. צריך להדחק בין חסידים, אך דווקא מתוך אהבה ורעות, אחרת מפספסים את כל הנקודה. צריך שיהיה אכפת לך מהשני יותר ממה שאכפת לך מעצמך. שתתחיל להרגיש אותו באמת. בשביל זה צריך לשבת ולהתוועד, לעמוד ולהצטופף.

להרגיש את השני כחלק ממני

אנחנו צריכים להרגיש את היושב לצידנו כ'בן יחיד' של הרבי. כל אחד מאיתנו – "דעם רביניס קינדער" צריך להרגיש את עצמו כ'בן יחיד' של הרבי מלך המשיח. 'בן יחיד' שנוגע בנקודת העצם של הרבי. גם השני, החבר, גם הוא 'בן יחיד', גם הוא חשוב אצל הרבי לא פחות ממך, וחשוב מאוד להרגיש את זה.

ה'נקודה' של היום היא בקריאת שמע שעל המיטה. בסוף היום, חסיד עייף עומד ואומר קריאת שמע – הוא חושב על מה שעשה במשך היום, ומחליט על העתיד. קריאת שמע חשוב לקרוא ב-770, בית משיח, משם לוקחים את הכוחות להמשך העבודה.

כשאתה מתבונן בקריאת שמע על הנשמה שלך – שירדה ממקור חוצבה תחת כסא הכבוד אל העולם השפל שלנו, ופה היא חיה ופועלת ומשלימה את עבודתה, אתה מבין שהחבר הוא בעצם חלק ממני. שנינו יחד ירדנו, ולכל אחד ניתן חלק לבצע את עבודתו. אסור לנו להיות נפרדים. חייבים להרגיש שהשני הוא חלק ממני.

מה אנחנו מבינים?

הייתה פעם קבוצה של חוקרים כופרים שעברו ממקום למקום ושכנעו אנשים לכפור בא-ל ח"ו. באחת ההרצאות, תוך שהם מנסים 'לדחוף' לאנשים עד כמה שהבורא הוא דבר שלא קיים וכל המאמין בו אינו אלא טועה, הרימה אשה מבין היושבים את אצבעה, כרוצה לשאול משהו.

להפתעתם הרבה, שאלתה הייתה "מה אוכלת עז?". "עשב" ענו לה באי הבנה גלויה.

"נו, ומה כבש אוכל?" "גם כן עשב" ענו שוב, תוך שהם מנסים

עומדים צפופים ומשתחוים רווחים

על מנת 'להגיע אל הרבי' צריך לבטל את מציאותנו כליל, כך שרק הרבי יתפוס מקום בקרבנו • הדרך לעשות זאת היא בהדחקות בין חסידים באחדות ואהבת רעים • התוועדות עם הגה"ח הרב נועם שי' וואגנער, ראש ישיבת תורת"ל יוהנסבורג, דרום אפריקה

ה'הגעה'

בנסיעה לרבי ישנם שני עניינים: יש "אסורה מכאן" – להתרחק מהדברים הגשמיים והחומריים בהם חיינו עד היום; ויש "להתקרב לשם" – להגיע אל הרבי. לנסוע במטוס – בפרט כשמדובר אודות משפחה שלימה עם ילדים, כך שיש גם צעקות וכו' – זהו גם חלק מהנסיעה לרבי, אך עדיין במסגרת היציאה מהמקום הקודם; אחרי כל זאת, חייבת ומוכרחת להיות גם **ההגעה אל הרבי!**

היה פעם חסיד שהיה מסתובב ב-770 ושואל אנשים "מתי אתה מגיע לרבי?". גם לאחר שהיו אומרים לו "והרי אנחנו כבר כאן – אצל הרבי", היה ממשיך ושואל "נו, ומתי אתה מגיע לרבי...".

ה"להתקרב לשם" מתחיל בהכנות הרוחניות שחסיד עושה לקראת נסיעתו לרבי, וממשיך בכל רגע ורגע משהותו בבית חיינו. גם כשמגיעים ל-770, צריך לחיות בכל רגע עם ההכנות לנסיעה לרבי, להמשיך להכין את עצמו עוד ועוד. רק כך אפשר אכן **'להגיע אל הרבי'**.

להתחנך בהדחקות בין חסידים

איך מתכוננים? מהי העבודה הנדרשת מאיתנו בהימצאנו אצל הרבי?

באחד ממכתבי הקודש מסביר הרבי שליט"א, שכהכנה לנסיעה צריך לשבת בהתוועדות, להצטופף עם חסידים.

מה העניין בזה? למה ישיבה בהתוועדות היא חלק מ'להגיע אל הרבי'? מדוע בהצטופפות והדחקות יש מעלה כזו שנחשבת כהכנה לנסיעה?

אלא מה, שכשיושבים בין חסידים – 'מתחנכים'. מגיעים להכרה שאין לנו מציאות, רק מציאותו של הרבי. כשיושבים בהתוועדות, כשעומדים ב-770 צפופים, הרי מתבטלת הישות העצמית ומתחילים לחשוב גם על השני.

הרבי הריי"צ מספר, שבקטנותו לקח אותו אביו – כ"ק אדמו"ר הרש"ב נ"ע – להתוועדות בסוכה, וכשנרדם, בקשה אמו – הרבנית שטערנא שרה ע"ה – שיכניסו אותו לבית כדי שישן במנוחה ולא יצטנן. ענה הרבי הרש"ב: "לא, תשאירי אותו פה. כשיושבים בין חסידים – מתחנכים".

"האהבה היא רוח החיים בעבודת החסידות: החוט המקשר חסידים בינם לבין עצמם והחוט המקשר רבי עם חסידים וחסידים עם הרבי" (היום יום). בהתוועדות, הרי לאחר אמירת 'לחיים וכו', הוא מרגיש כי השני היושב לידו הוא "חלק אלקה ממעל ממש", ומתחיל לאהוב אותו באמת.

להדחק, לא לדחוף

אך אסור לשכוח כי נדחקים בין חסידים על מנת להתבטל, לא

יותר קל להביט על השני

כשווה. להבין שאין בנו מעלה עליו. כי בעצם בנו אין כלום, ומה שהרבי נתן לנו, הוא נותן גם לחבר, ואולי אף נותן לו יותר.

פעם ציווה הרבי על דודי – הגה"ח הרב עזרא שי' שוחט – שיסע לכמה ישיבות של מתנגדים וימסור להם שיעורים בנגלה. שאל הרב שוחט את הרבי: "מניין לי הכוחות לכך – גם אם אכין את השיעור ככל שביכולתי, הרי הם 'חזקים' ממני במסירת שיעורים". ענה לו הרבי – שיסע לשם, ו"דברי ידברו מגרונך", היינו שהרבי יכניס בפיו את המילים (אגב, מאז הוא נוהג לומר שכל שיעוריו הם 'שיעורים של הרבי').

מוכרחים לדעת שכל מה שאנחנו עושים ופועלים – בכוחו של הרבי.

לחיים תמימים, לחיים. הכל בשביל הרבי. כל מה שאנחנו עושים ורוצים שיהיה, הוא לא בשבילנו, רק בשביל הרבי, שהרבי יהיה מרוצה. שלרבי יהיה נחת מאיתנו.

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד.

לרדת לסוף דעתה.

"רק שאלה אחת לסיום" אמרה האשה, "הרי גם עז וגם כבש אוכלים אותו דבר, עשב, אם כן מדוע אינם דומים הגללים שמוציאה העז לאלו שמוציא הכבש".

"אין לנו מושג" ענו לה החוקרים, "אין לנו הבנה בכאלו דברים". "אם אין לכם הבנה בגללים של בהמות, כיצד אתם חושבים שיש לכם הבנה באמיתות מציאותו ית'!..." סיימה האשה.

זו נקודה מאוד חשובה. אין לנו שום הבנה בחשיבותו של הזולת – עד כמה הוא יקר בעיני הקב"ה. כלשונו הקדוש של הרבי ב'היום יום': "אין לנו מושג עד כמה יקר אצל הקב"ה גופו של יהודי". ומכיוון שכן, הרי אנחנו מוכרחים לאהוב את החבר, להרגיש אותו כבנו של מלך מלכי המלכים האוהבו.

הכל בכוחו של הרבי

תמיד חשוב לזכור, שכל מה שיש לנו הוא רק מהרבי. לנו כשלעצמנו אין שום מעלה, שום דבר אין בנו, הכל מהרבי. הרבי נותן לנו אפשרות לעשות הרבה דברים, אבל הכל מכוחו. כשבאים בגישה כזו, הרבה

בשעה 7:07 אחז כבר הקהל ב'מארש'. תחילה אמרו את ה"שמע-ישראל... פעם א' את ה'ברוך שם... ג' פעמים. את ה"ה' הוא האלוקים" ז' פעמים ואת ה"יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד" ג"פ, ואז התחילו בניגון ה'מארש'. בינתיים ניתן הי' לשים לב איך שהריל"ג ניגש לכ"ק אד"ש ושאלו בדבר רצונו הק' לגשת לחלון לימארש' (כמנהגו לעודד השירה), והרבי השיב בחיוב. מיד פתחו את החלון השלישי, והרבי הסתכל תחלה לשמאלו. לאחמ"כ הביט על הקהל מתחתיו ולעבר הקהל ממול. הוא נענע קלות בראשו מדי פעם. כשהריל"ג ניגש ושאל את כ"ק אד"ש שאלה, ניתן הי' לראות את התנועה הידועה (שגם בזמנים הרגילים רואים אותה) איך שהרבי שליט"א הפנה את ראשו מעט כלפי שמאלו (שם עמד הריל"ג) והזיז (בידו השמאלית) את הטלית אל מעבר אחורי אזנו (כאומר "שאל שוב"), וענה בחיוב. (לאחמ"כ נודע שהריל"ג שאל את כ"ק אד"ש "האם ברצונו להישאר לתפילת ערבית" וע"כ השיב הרבי בחיוב (היתה זו הפתעה גם לחברי המזכירות, שכן זה לראשונה, שוהה כ"ק אד"ש במשך זמן כה ארוך (ברציפות) בעת התפילות, בחדר המיוחד)). לאחר מכן הניח את ידו השמאלית על אדן החלון ונשען עליה. לאחר משך זמן סימן בתנועת ראשו הק' להריל"ג, הריל"ג שאל את כ"ק אד"ש "האם ברצונו לסיים", ומשהשיב בחיוב, סגרו את החלון ואחריו את התריס. יצויין שגילוי זה היה הגילוי הכי ארוך (כ-2 דקות) שמאז תחילת השנה.

בינתיים הגיע ר' דוד שי' רסקין לימזרח' (מתחת לחלון הקודש) ותקע את התקיעה וכל הקהל צעק-צעק יחדיו בקול אדירים "לשנה הבאה בירושלים". ומיד אחר"ז התחיל (ספונטנית) לשיר את ה"יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד", והמסך היה עדיין סגור, עד שנפתח לאחר זמן מה וכ"ק אדמו"ר שליט"א נראה (דרך החלון האמצעי) לבוש עם הכובע. הריל"ג סימן (מהחלון השלישי) שהרבי יישאר גם לתפילת ערבית וע"כ נא להזדרזו הקהל הפסיק מיד לנגן, סיים את תפילת נעילה והתחיל את תפילת ערבית. את ההבדלה עשה הרב יהודה שי' קעלער שעמד מתחת לחלון הקודש – כדי שכ"ק ישמע את ההבדלה.

עם סיום ההבדלה סגרו את התריס האמצעי. הקהל הכריז ג"פ 'גוט יו"ט', והתחיל לנגן את ניגון ההקפות להרלווי"צ. הקהל חכה עדיין משך זמן, אולי נזכה שוב, כאתמול, שהרבי ירצה לגשת לחלון ולומר גוט יו"ט. אך כ"ק אד"ש יצא אל חדרו הקדוש.

"אשרי עין ראתה קהל קדושים רוגשים בבית קדשי הקדשים".

נזכרים ונעשים

אירועי תשרי שנת 'נפלאות גדולות'

יום הכיפורים

בשעה 10:00 לערך התחילה תפילת שחרית, בחלקו המערבי (לשעבר) של בית-הכנסת היתה שוב תפיסת המקומות (הרגילה), החל משעות הבוקר המוקדמות. לאחר הפתעת הערב האחרון אף אחד לא לוקח צ'אנסים וכל פינה טובה נתפסת כדי שיהיה אפשר לצפות ממנה על הרבי שליט"א. אבל עובר הזמן, חזרת הש"צ מגיעה, והרבי לא יוצא. מחכים לסיום שחרית (מי יודע אולי...), ועדיין לא בא. חושבים על יזכור וגם אז עדיין לא בא. מוסף, ועדיין לא בא. בינתיים דאגו לארגן קריה"ת (כולל ברכת כהנים) למעלה.

בסיום תפילת מוסף (3:40) קרא הגבאי (הרב יהושע שי' פינסון) את ה'היום-יום' של היום והכריז על מועד תפילת המנחה. לאחמ"כ הכריז הרב זאב שי' כץ ע"ד הסדר שיהיה במנחה ובעילה: "מקוים אנו הרי, שבע"ה הרבי יהי עמנו בתפילות מנחה ונעילה, וע"כ מודיעים אנו בזאת, אשר אין לאף אחד רשות לעמוד על באקס, ספסל, או שולחן וכיו"ב. כל אחד יכול ורוצה לראות את מלכנו, נשיא דורנו, אך למען הסדר הטוב, הרי לאחר קריה"ת של מנחה יוציאו גם את בימת הקריאה ממקומה, כדי שכל הקהל יוכל לצפות. דבריו היו חד משמעיים ומרגשים. מיד לאחר-מכן (או יותר נכון – לפני-כן) תפסו כולם מקומות לצפי' טובה, וההמולה היתה רבה. בשעה 5:05 לערך נכנס כ"ק אד"ש אל החדר המיוחד. הקהל שהי' עסוק במציאת מקומות לא שם לכך לב והריל"ג יצא מיד אל החלון השלישי ומסר שיתחילו מיד בהוצאת הס"ת. למנחה עמד הש"צ ר' שלום שי' לברטוב (שהתפלל במהירות יחסית) ולימפטיר-יונה' עלה הרב ש.ו. שי' גורארי'. כ"ק אד"ש קרא את ההפטרה מדפי הצילום הגדולים, ובסיימו קיפל (כדרכו בקודש) את הדפים. לנעילה ניגש הש"צ הרב ליפא שי' שפירא. הקהל (שהסתכם באדם א' שעמד ליד עמוד התפילה) ניסה להשיג (ללא הצלחה) את כל החזנים (כל האלפים) שהיו אז בביהכ"ס.

במשך כל זמן התפלה, ובניגונים, הרבי התנענע מעט.

בסיום ה'אבינו-מלכינו' הכריז הקהל בכאב ובזעקה (כפי שבנוסף לתפילות ולבקשות שעד עתה, הוסיפו בעשרת-ימי-תשובה את התפילה) "אבינו מלכינו שלך רפואה שלימה לכ"ק אדוננו מורנו ורבינו".

הגאולה האמיתית והשלימה".

אמור מעתה, שיחה זו איננה רק סיפור דברים על מאורע מסויים שקרה בחודש שבט תשנ"ב ושייכותו לגאולה, אלא יש בה הוראה כללית אלינו בעבודתנו כעת. אשר כל עניני הגאולה שאנו לומדים עליהם, עלינו להתבונן בעולם שסביבנו לחפש ולראות כיצד יעוד זה מתגשם כעת לעינינו, וכלשון קדשו הנ"ל "ללמוד בעניני הגאולה באופן שזה יפתח את הלב והעיניים".

נקודה נוספת ועיקרית:

בדבר-מלכות פרשת תולדות מבאר הרבי מלך המשיח שליט"א סדר התגלות משיח:

אור של משיח מורה על ההתגלות דמשיח על ידי פעולותיו (כמו "ילחם מלחמות ה'" עד ש"נצח" וכיו"ב), משא"כ אויר של משיח מורה על העצם דמשיח, כלומר, התגלות מציאותו בתור מלך המשיח, ולאחרי התגלות מציאותו מתחילה ההתגלות לעין כל על ידי פעולותיו. ועל פי זה מובן שעיקר החידוש בביאת המשיח הוא בהתגלות מציאותו...

מדברי קדשו בקטע הנ"ל ובאותה שיחה בכלל מובן שעבורנו פעולותיו של משיח אינם ענין כשלעצמם, אלא כל ענינם הוא לגלות אותו, להמשיך ולגלות בעולם את מלך המשיח, שידעו שהרי זה משיח בודאי (ראה הדרך על הרמב"ם תשמ"ו סי"ב, ועוד).

ורעיון זה משתקף בצורה ברורה בשיחתנו, שיחת ש"פ משפטים:

כי כאשר לומדים את השיחה רואים דבר שלכאורה תמוה. הרבי מדבר על מאורע מסויים כנ"ל, ובמקום להתעכב על המאורע עצמו ולבאר את תוכן הענין הנפלא של שלום ואחדות בין אומות העולם, הוא מקדיש לו שורות ספורות בלבד, ומיד עובר להאריך בדברים אודות מי שפעל את המאורע נשיא הדור המשיח שבדור.

אך עלפי הנ"ל מובן. כיון שמה שבעיקר נוגע לנו, הוא לא המאורע שלעצמו, אלא "ההתגלות לעין כל על ידי פעולותיו", כיצד פעולה זו מגלה אותו, את מציאותו של מלך המשיח. ולכן עיקר אריכות הביאור היא להראות כיצד כל פרט במאורע, מקומו וזמנו, מצביעים על נשיא דורנו וזועקים שהוא המשיח שפעל כל זאת.

ולכן כבר בתחילת השיחה כשמצטט את הפסוק "וכתתו חרבותם לאתים", מיד מדגיש "ולהוסיף, שענין זה יהיה על ידי פעולתו של מלך המשיח עצמו".

ואחר כך ממשיך שבימינו אלו רואים כבר "סימן ברור על התחלת קיומו של יעוד זה בגאולה האמיתית והשלימה", ומיד ממשיך "ליתר ביאור... רואים כבר התחלת פעולתו של מלך המשיח על העמים". ובלמוד שטחי אינו מובן, איזה ביאור נתווסף בכך? אך כשמסתמקים מעט מבינים כנ"ל, שיש כאן הדגשה מיוחדת להבהיר שמאורע זה לא קרה מאליו, אלא ישנו מלך המשיח שעומד מאחורי הקלעים והוא זה שפעל את המאורע.

והרי זה מתאים גם לשיחת ש"פ ויצא תשנ"ב שהוזכרה לעיל, שם נתבאר שצריך רק לפקוח את העיניים ולראות שנמצאים כבר יחד עם משיח צדקנו נשיא דורנו. והנה בשיחה דידן של ש"פ משפטים הרבי בעצם פוקח את עינינו ומראה לנו הנה הגאולה בפועל ממש בגשמיות העולם, יעוד ועיקר, הנה אנחנו יושבים יחד עם משיח צדקנו נשיא דורנו.

"והלואי היו מדקדקים אנ"ש, ובפרט התמימים, בדברי כ"ק מו"ח אדמו"ר הכ"מ אפילו בשיחותיו ובפרט אלו מונת השי"ת והשנה שקדמה לה" (אג"ק ח"ה ע"כ)

בין השורות של שיחת ש"פ משפטים תשנ"ב

בימים אלו תלמידי התמימים שי' ב-770 עוסקים בלהט בלימוד השיחה הנפלאה של ש"פ משפטים תשנ"ב. ואף שבודאי חלק גדול מהם כבר למד שיחה זו כמה וכמה פעמים, מכל מקום למדו אותה שוב פעם בחיות מחודשת, שהרי היא מהדברים שתמיד נעים וחביב לחזור ולפגוש בהם. שיחה זו עוסקת בנושאים הקרובים ביותר ללבנו, יש בה הצבעה ברורה על שמו וזהותו של משיח, מסופר בה על התחלת פעולתו של מלך המשיח בימינו אלה, ומבואר בה בהרחבה מעלתו של בית משיח 770, ועוד נושאים עיקריים ויסודיים בחיי החסיד בדור השביעי.

מן המתאים להתעכב מעט ולעיין בשיחה זו במבט נוסף ועמוק יותר, על הרעיונות שלא נאמרו בשיחה במפורש אלא בין השורות שלה, אך בהתבוננות מתאימה מבינים שאלו רעיונות עיקריים אותם השיחה באה לבטא, וחשובים במיוחד אלינו ברגעים אלו בהם אנו עוסקים בעבודה של קבלת פני משיח צדקנו.

ובהקדים, שבדבר-מלכות פ' ויצא תשנ"ב אומר הרבי מלך המשיח שליט"א:

הדבר היחיד שחסר הוא – שיהודי יפקח את עיניו כדבעי ויראה איך הכל כבר מוכן לגאולה! יש כבר את ה"שולחן ערוך", יש כבר את הלוייתן ושור הבר ויין המשומר, ויהודים כבר יושבים סביב השולחן – "שולחן אביהם" יחד עם משיח צדקנו (כפי שכתוב בספרים שבכל דור ודור ישנו "א' מזרע יהודה שהוא ראוי להיות משיח", ובדורנו נשיא דורנו כ"ק מו"ח אדמו"ר).

... כעת צריך רק להיות, שיפתחו את ה"לב לדעת", ויפקחו את ה"עיניים לראות", ויפתחו את האזניים לשמוע" . . . ללמוד בעניני הגאולה באופן שזה יפתח את הלב והעיניים והאזניים – ושיבינו, יראו וירגישו בפשטות ממש בגשמיות העולם – את הגאולה האמיתית והשלימה בפועל ממש.

הרבי אומר שצריך לפקוח את העיניים, והרבי מבאר שלימוד עניני גאולה ומשיח פוקח את העיניים. מתוך לשון קדשו של הרבי אפשר להבין שהלימוד כשלעצמו אינו מחייב פקחת העיניים, יתכן מצב שאדם ירבה בלימוד עניני גאולה ומשיח אך עיניו ישארו סומות ולא יראה עניני הגאולה. ולכן צריך "ללמוד בעניני הגאולה באופן שזה יפתח את הלב והעיניים".

וכאן מיד שואל הבן, למה כוונתו? מהו האופן הפותח את הלב? ואולי השיחה שלמדנו – שיחת ש"פ משפטים תשנ"ב – היא הדוגמה לכך. בשיחה זו הרבי מלך המשיח לומד את הפסוק בישעיה "וכתתו חרבותם לאתים" ומבארו על פי מפרשי הנביא, ומראה לנו כיצד פסוק זה בתורה מתחיל להתקיים עתה בפועל ממש בכך שמנהיגי אומות העולם מחליטים ומכריזים על צמצום כלי נשק ופתוח הכלכלה. הרי זה ממש "שיבינו, יראו וירגישו בפשטות ממש בגשמיות העולם – את

לפקוח את העיניים

באותם חדשים בשנת תשנ"ב נשי חב"ד בקראון-הייטס ובמקומות נוספים בעולם עסקו בלהט בענין של גילוי שמו וזהותו של משיח צדקנו וקבלת מלכותו על ידי העם על ידי חתימות וכו', וערכו כנסים וחגיגות סביב הנושא. כנסים אלו קבלו ברכות ועידודים מיוחדים מהרבי שליט"א, כמסופר על כך במקומות אחרים.

באותה תקופה נשי חב"ד בלונדון התמהמהו להצטרף לסערה הגדולה, והעדיפו להתמקד יותר בענין של לימוד עניני גאולה ומשיח כשלעצמו. כאשר שלחו לרבי דו"ח על שיעורים רבים בעניני הגאולה שהתקיימו על ידם, קבלו את מענה קדשו "בטח עומדות בקשר עם נשי חב"ד תחינה דכאן לדעת על דבר חגיגתן כאן לאחרונה".

ועל פי המבואר בגליון זה אפשר לבאר את תוכן המענה. שהרי מטרה עיקרית בלימוד שיפתח את הלב ונראה שישנה הגאולה בפשטות, ושאנו נמצאים יחד עם משיח צדקנו. לכן כשדווחו לרבי על הפעולות בלימוד עניני הגאולה, עורר אותם הרבי על הנקודה הפנימית שהיא מטרת הלימוד, הנקודה של קבלת פני משיח צדקנו, לפקוח את העיניים ולראות שנמצאים יחד עם משיח צדקנו נשיא דורנו, כפי שהיה בחגיגתן של נשי חב"ד תחינה דכאן.